

P- 3659/10 UHL
19-04-2019

Číslo jednací: 36C 139/2009 - 60

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl JUDr. Vojtěchem Ceplem jako samosoudcem ve věci žalobkyně **Město Černošice**, IČ 002 41 121 se sídlem Riegrova 1209, 252 28 Černošice, zastoupenou Mgr. Alešem Rádlem, starostou, proti žalované **Ing. Daniele Göttelové**, bytem Majakovského 1178, Černošice 252 28, vydavatelce periodika *Věci veřejné Černošice*, evid. u Ministerstva kultury ČR pod evid. Č. E 17074, zastoupena Mgr. Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, o zveřejnění tiskové odpovědi dle tiskového zákona č. 46/2000 Sb.

t a k t o :

I. Žaloba s tím, že žalovaná Ing. Daniela Göttelová, bytem Majakovského 1178, Černošice, vydavatelka *Věci veřejné*, Černošice, je povinna uveřejnit tuto tiskovou odpověď, a to v nejbližším vydání tohoto periodika, vydaného po nabytí právní moci tohoto rozsudku:

„Tisková oprava tvrzení, obsažených v červnovém vydání roku 2009 periodika Věci veřejné Černošice:

*Tvrzení obsažená v článku „Zasedání zastupitelstva 15. června 2009“ a v článku „Kauza Dalmatin – o co vlastně šlo“ , týkající se návrhu zastupitelů věcí veřejných Černošice, aby se zabývalo pojednáním a vysvětlením okolností kauzy Dalmatin s tím, že je zákonnou povinností tak učinit, se nezakládá na pravdě. Dle ust. § 16 odst. 2 písm. F) zákona č. 128/2000 Sb. O obcích tato zákonná povinnost je daná v případě, že by šlo o věc v samostatné působnosti obce. Tzv. kauza Dalmatin takovou věcí není a zastupitelstvo nebylo povinno se jí zabývat. Česká televize v žádné reportáži neuvedla svědectví o proběhnuvší jednání společnosti Dalmatin o nákupu pozemků v Černošicích. V reportáži zmínění majitelé pozemků písemně potvrdili, že nikdy nejednali o prodeji svých pozemků s touto společností,“ **s e z a m í t á .***

II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované na nákladech soudního řízení **19.080,- Kč** k rukám právního zástupce žalované do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba se domáhala zveřejnění tiskové omluvy podle zákona o periodickém tisku č. 46/2000 Sb., podle §10 a násl.

Předmětem omluvy byly dvě skutečnosti, obsažené ve výroku rozsudku. Výroky byly obsaženy v periodiku Věci veřejné z června 2009 ve dvou člancích – „Kauza Dalmatin, o co vlastně šlo“, který výslovně citoval reportáže ČT 1 a MF Dnes, jmenoval tři aktéry případu (Aleše Rádla, místostarostu Jirouta a člena rady Příbíkova), že vlastní či vlastnili společnost Dalmatin, a.s., s akciemi na doručitele, a ve prospěch této společnosti jednali o prodeji obecních pozemků. Podstatou článku byla kritika tohoto případu. Žalobní nárok se ovšem omezil na otázku, zda představitelé společnosti jednali či nejednali o prodeji těchto pozemků, a zda Česká televize o tom přinesla či nepřinesla důkazy.

Druhý článek řešil otázku, zda tento případ měl či neměl být zařazen na jednání zastupitelstva, a kritizoval tu skutečnost, že bod zařazen nebyl. Žalobní petit se opět omezil jedině na tuto otázku.

Žalovaná se vyjádřila k věci prostřednictvím svého právního zástupce tak, že nepopřela to, že vydává uvedené periodikum, a že napsala oba články. Tato otázka byla prohlášena za nespornou.

Nicméně poukázala na to, že výroky nijak netýkají jména obce Černošice jakožto právnické osoby, nýbrž výlučně několika jejich představitelů.

Dále vedla obsáhlou polemiku s otázkou, zda měl či neměl být zařazen sporný bod na jednání zastupitelstva; uvedla také, že tisková oprava nemůže být pouhým výkladem práva. Co se týče svědectví, ta v reportáži televize skutečně zazněla. Jde tedy o pravdivé výroky a není důvod k tiskové opravě. Konečně bylo poukázáno na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 861/2005 a nález Ústavního soudu I. ÚS 156/99. V politickém boji nelze pokračovat pomocí právních prostředků tohoto druhu.

Soud provedl dokazování, a to především korespondencí obou stran, články v MF Dnes (několikrát, od 20.4.2009), Lidové noviny (od 23.4.2009), Blesku (od 22.4.2009), které prokázaly, že žalovaná byla pouze jednou z řady periodik, která informaci o případu Dalmatin uvedla, a to zdaleka ne jako první.

Co se týče zápisu o jednání zastupitelstva z 15.6.2009, bylo zjištěno, že je veden naprosto matoucím způsobem, protože pořad jednání byl schválen hlasováním 16 pro, 2 proti, 1 se zdržel, nicméně sporný bod zjevně nebyl projednán a nikde není patrné, že by se o této věci hlasovalo. Soudu nezbylo, než vyjít ze souhlasných tvrzení obou stran.

Ve věci byl slyšen **Dr. Michal Jirout** jako svědek, který potvrdil, že byl jistou dobu skutečně vlastníkem akcií společnosti Dalmatin. Když byl dotázán, v kterém to bylo období, odmítl tuto informaci sdělit s odvoláním na ust. § 126 o.s.ř., s tím, že se obává případného trestního postihu. Po té naprosto rozporně uvedl, že předmětem činnosti společnosti Dalmatin bylo prodej a provozování nemovitostí, nicméně otázkou nemovitostí v Černošicích se společnost nikdy nezabývala. Svědectví působilo extrémně nevěrohodným dojmem, protože svědek, po té, co prohlásil celou věc za vykonstruovanou, potvrdil podstatnou část sporných bodů (že akcie společnosti vlastnil a že se zabývala nemovitostmi), nicméně potom popřel pouze tu část, která byla předmětem sporu. Části odpovědí se vyhnul s ohledem na údajné obavy z trestního stíhání. (nutno připomenout, že šlo o svědka, navrženého žalobou).

Reportáž České televize potvrdila, že se o prodeji nemovitostí zmiňovalo na kameru několik dalších osob, tedy nikoli jediná, která celou záležitost vyvolala.

Podle § 10 zákona č. 46/2000 Sb. o.z. má fyzická osoba právo na odpověď v případě uveřejnění skutečností, které se týkají jejího dobrého jména právnické osoby.

Právní režim je zde obdobný, jako u ust. § 19b o.z. u dobrého jména právnických osob.

Soud především dospěl k názoru, že se zde o jméno právnické osoby – města Černošic – vůbec nejedná.

Celý případ se zjevně týká střetu zájmu a dalšího kontroverzního jednání tří reprezentantů obce, tedy starosty, místostarosty a člena rady. Jejich jednání sama žaloba označovala v jiné souvislosti za „soukromou věc“, a s tím také odmítala zařadit případ na jednání zastupitelstva.

Konstantní judikatura odlišuje případy, kdy představitel právnické osoby jakéhokoli druhu – včetně obce nebo státu – jedná sám za sebe a ve svém vlastním zájmu, a je při tom nezávisle v obdobné funkci, a případy, kdy jedná jménem této právnické osoby. Je zcela zřejmé, že je zde významná pouze první z uvedených situací, kontroverzní výroky i části článku, které by se mohly dotýkat něčí cti, jsou zaměřeny výlučně proti jednání těchto tří fyzických osob při jejich jednání v jejich soukromé společnosti. Pokud se jednalo i o jejich jednání jménem obce, pak je napaden opět jejich střet zájmu a sporné jednání těchto tří fyzických osob, nikoli obce jako celku.

To samo by stačilo k úplnému zamítnutí žaloby.

Nad rámec tohoto závěru je třeba zmínit i skutečnost, že návrh žaloby se ze všech možných souvislostí, které šlo vnímat jako snižující čest, zaměřila na otázky, které vůbec s otázkou cti, důstojnosti (u fyzických osob) ani dobrého jména (u právnických osob) nesouvisí; zda má či nemá být zařazen nějaký bod na jednání obce. Taková věc vůbec nemůže být právně závazným způsobem řešena pomocí článků v novinách, nýbrž by připadala v úvahu jakožto předmět správního řízení; povinností tisku je pouze informovat o výsledku, jeho případné právní komentáře jsou jednak irelevantní, jednak zásadně dovolené v rámci svobodou tisku a projevu dle č. 17 Listiny práv.

Podobně ze stejných důvodů neúspěšná musí být i žaloba co do otázky, zda v reportáži české televize (tedy reportáži někoho jiného, než žalované).

Dále je třeba zmínit to, že se jednalo o **případ, probíraný již dříve v tisku a televizi daleko většího významu, než místní Věci veřejné**, kde bylo reagováno na události zjevně o dost později. Smysl omluvy v místním tisku za stavu, kdy zůstaly uveřejněné rozsáhlé články v celostátních denících je pochybný.

Konečně je třeba dát zapravdu i žalované v tom, že je **nepřípustné řešit politický spor pomocí soudních žalob za situace, kdy se o otázky cti, důstojnosti ani dobrého jména nejedná**. Judikatura soudů všech stupňů, včetně Evropského soudu pro lidská práva – tedy nejen případy, vhodně připomenuté žalovanou - ctí zásadu minimálních zásahů a zdrženlivosti v podobných situacích.

Politika je kritizovatelná svojí podstatou a právo na svobodu slova má v těchto otázkách obzvláštní význam. Zásah soudů připadá v úvahu pouze v případech zjevných nepravd a průkazného zásahu do práva postižených osob, k čemuž ze shora uvedených důvodů nedošlo.

Spory o to, zda má či nemá být projednáván bod zastupitelstva, zda je či není jakákoli akce politického tělesa eticky přiměřená, jsou zcela běžnou součástí politiky na libovolné úrovni, a kolem podobných otázek probíhají velmi často ostré spory. Politika je věcí veřejnou a občané – jakož i její hlavní aktéři, politikové stran u moci i opozice – mají plné právo vyjadřovat k podobným otázkám svůj názor, a to i poměrně ostře.

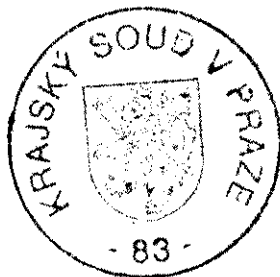
O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1) os.ř., protože žalovaná měla ve věci plný úspěch. Výše nákladů sestávala z nákladů za právní zastoupení advokátem dle vyhlášky, kdy dle § 2 cit. vyhlášky se sazby odměny pro řízení v jednom stupni stanoví z peněžité částky, která je předmětem řízení, nebo podle druhu projednávané věci. Dle § 3 odst. 1 vyhl. 484/2000Sb. činí sazba odměny v daném případě 15.000,- Kč, a k tomu třikrát 300 Kč paušál a DPH ve výši 20%.

Celkové náklady zastoupení činí 19.080,- Kč a byly proto přisouzeny v 3denní pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o.s.ř.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze 15.3.2010

Za správnost vyhotovení:
Jana Zollmannová

JUDr. Vojtěch Cepl, v.r.
samosoudce